

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udtog af den gamle danske Riimkrønike

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Udtog af den gamle danske Riimkrønike", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 72. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1816_297_3-txt-shoot-idm2193.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Udtog af den gamle danske Riimkrønike.

(Slutning).

Erik Barn.

Den Tid jeg Dannemarks Krone bar
 Og skulde en Konning hede,
 Guds Naades Time da kommen var
 Som han vilde Danske da vede **Vede ɔ: vide, unde.*
 Jeg takker og lover min Skaber og Gud
 For meg og alle Dane,
 At Han med sine Sendebud
 Os kiendde den christne Vane;
 Han tog os ud af Djævels Magt
 Og lod os til sig vende,
 At vi skulde hannum med Hu og Agt
 Nu dyrke og vederkiende **Vederkiende ɔ: kiende igien, og her kan man lægge Mærke*
 til at det danske *veder* svarer til det tydske *Wieder* igien, ei til *Wider* imod, saasom
vederkvæge, vedergjøre &c.; og det danske *veder* er i Grunden ikke andet end
 Præpositionen *ved* i sin forlængede Skikkelse ligesom *under, over, efter*. De Ord
 derimod hvor *veder* har en anden Bemærkelse som *vederstygkelig* og *Vederpart*, ere
 komne af Tydsken og burde egenlig, som viderværdig skrives med i.,
 168Og ei meer bede til Stok og Steen
 Som vore Forælderne gjorde,
 Men til Skaberen Gud aleen
 Som os kan fremme og forde (befordre).
 Ansgar saa heed det Sendebud
 Som Gud lod til os sende,
 Han visde os den sande Gud,
 Den hellige Troe han os kiendde,
 Der blev saamangen sund og karsk
 Den Tid han Folket døjte,
 Thi meende jeg saa at han var darsk **Darsk ɔ: daarlig, dorsk, som bør skrives daarsk af*
Daare.
 Som delig en Nade sløjte **Delig ɔ: deslig, slig, sløjte er vel slap, gav Slip paa.*
 Mange fore der og Djævle fra,
 Saa jammerlig de det kiærde,
 At de maatte ingenlunde længer da
 Udi deres Boliger værde **Værde maaskee boe, holde Huus og da Stammeordet til Vært*
og Værdskab.,
 Da vaare gangne af Guds Søns Aar
 Vel otte hundred og tyve,
 Og fire dertil som skrevet staaer
 Jeg vil det ikke lyve.
 169Men først jeg fik i Danmark Magt,
 Og skulde der Konning blive,
 Den christne Troe af al min Agt
 Tænkte jeg at fordrive,
 Saamangen Kirke lod jeg nedslaa,
 Disvær at jeg saa gjorde,
 Og tog dennum Gods og Penninge fraa,
 Des ræddeds hver Mand det spurgde,
 Den unge Keiser Herr Lodevig
 Ham lod jeg slaa til Døde.
 Og Hertug Brun udaf Brundsvig,

Som han hadde været en Jøde,
Foruden Bisper, som jeg lod slaa
Med andre Herrer smalle,
Tolv Grever med Folk der noget dro (drog)
Gjorde jeg af Døden svalle.
I Frankerige og Tydskeland
Jeg overvandt alle Stæder,
I Frisen skattede mig hver Mand
Saavel Povel som Peder.
I tredivo og saa sex Aar
Det var ret intet minne (mindre)
Jeg Danmarks og Englands Krone baar
Og holdt dem ved godt Sinne (Sinde).